

EN FORHISTORIE

Af HENRIK PONTOPPIDAN

DET var en Dag i Høsten, at den unge Godsejer Dihmer, der havde været så omtalt for sin Skønhed, vendte hjem fra sin sidste Udenlandsrejse så ilde tilredt af en snigende Sygdom, at han ikke kunde hjælpe sig selv ud af Vognen. To Mand måtte lede ham op til Sovekammeret, og på Vejen derop vendte Øjnene sig i Hovedet på ham, så man tænkte, at han var død med det samme. Men da han vågnede af sin Afmagt, så han sig omkring og sagde med sit gamle, gode Smil: „Så slap jeg alligevel hjem til Favsingholm.“

Som det skamskudte Vildt, når det mærker Døden komme, bryder ud af Flokken og vakler ind i Ensomheden, sådan havde han søgt herop til sin forladte østjyske Fædrenegård for at dø uden Vidner.

Men nu var der gået fire År, og endnu havde Døden ikke fået Bugt med ham. Han var af gammel livsfrodig Proprietærslægt og havde i sine unge Dage selv været stærk som en Tyrekalv. Hans Farfar var den Kammerråd Klavs Dihmer, der i Midten af forrige Århundrede kaldtes Kronjydernes Konge. Det var ham, der først fandt på at sende Fedestude direkte til England på egen Risiko. Det var også ham, der gjorde Favsingholm til et Gods. Han var en hovedrig Mand.

Den gamle Gård lå bag en tilgroet Vig af Fjorden og spejlede sit høje, kullede Tag i de døde Vande. Siden den unge Godsejers Far, Etatsråden, døde havde kun Avlsgården været beboet, og Vind og Væde havde i disse mange År spillet Herre der. Selv var han dengang en trettenårs Dreng uden Søskende, og da han heller ingen Moder havde, måtte han ud blandt Fremmede. Mange mente, det skyldtes denne tidlige Hjemløshed, at han, den smukke unge